

Γιάννη Π. Λομβαρδά, *Σύγκλειση και Ορθοδοντική*, Αθήνα 1995

Η ΟΥΤΟΠΙΑ, ως περιοδικό θεωρίας και πολιτισμού, δεν κρίνει ούτε παρουσιάζει τεχνικά βιβλία. Εντούτοις, το *Σύγκλειση και Ορθοδοντική*, φαινομενικά μόνο αφορά στενά τους οδοντιάτρους, καθώς η αντιμετώπιση του θέματος του βιβλίου γίνεται σε ένα ευρύτερο μεθοδολογικό και επιστημολογικό πλαίσιο. Αναδημοσιεύουμε εδώ την παρουσίαση του βιβλίου από τον καθηγητή Αλ. Τσουκανέλη.

Προηγούμενος πάντα της εποχής του, ο Γιάννης Λομβαρδάς μας βομβάρδισε μ' ένα ακόμη πρωτοποριακό, περισπούδαστο και ογκωδέστατο έργο. Ένα έργο καταξιωμένου επιστήμονα από πολλού, με το μετριόφρονα τίτλο *Σύγκλειση και Ορθοδοντική*, που άξια και άνετα το χατακτηρίζω σέμνημα της σύγχρονης ελληνικής Στοματολογίας, την οποία τόσο ανεπτυμολογικά και ασυγχώρητα για μας τους Έλληνες εξακολουθούμε να αποκαλούμε ιατρική μόνο των δοντιών.

Με πάθος δοσμένος, χρόνια και χρόνια στη βιολογία της κάτω μοίρας του προσώπου, ο Γιάννης Λομβαρδάς επικεντρώνει την προσοχή του επιστήμονα αναγνώστη σ' αυτό που ονομάζουμε σύγκλειση, και που βέβαια δεν είναι αυτό που συνήθως εννοούμε. Τούτο, γιατί έχουμε συνηθίσει οι πολλοί, οι πάρα πολλοί, να εννοούμε με τον όρο αυτό την απλή επαφή του άνω και κάτω οδοντικού φραγμού και τίποτα περισσότερο. Μέγα το λάθος.

Η σύγκλειση—που επί τόσα χρόνια απασχολεί το συγγραφέα στην ογκώδη τετραλογία του με τους τίτλους *Κλινική Οδοντιατρική, Προσθετική, Παθολογία της Σύγκλεισης* και τώρα *Σύγκλειση και Ορθοδοντική*—αφορά σ' ολόκληρο το γναθοπροσωπικό σύνολο και, κατ' επέκταση, σ' ολόκληρο τον ανθρώπινο οργανισμό, σε διαστάσεις και προεκτάσεις που δεν υποπετυνόμεθα, όπως αποδεικνύει ο συγγραφέας, με τα ιστορικά εξήντα και πλέον λαμπρά εικονογραφημένων περιπτώσεών του.

Κι εδώ το εγερτήριο σάλπισμα του Λομβαρδά προς τους συναδέλφους όλων των ιατρικών ειδικοτήτων, γιατί πρόκειται περί θέματος τεράστιας βιολογικής σημασίας για όλο τον οργανισμό. Κάτι, που πρέπει να ομολογήσω, πως δεν είχαμε υποπετυνθεί τη σημασία του για την Παθολογική Σημειολογία. Αποτελεί διαγνωστικό επικούρημα μεγίστης σημασίας.

Εύλογος εκ τούτου ο προβληματισμός σε όλα τα επιμέρους, όπως τα στοιχειοθετεί με σύστημα, με τάξη, με στέρεη αντικειμενικότητα και με το δυσκολότατο και θαρραλέο, θα λέγαμε, συνδυασμό, ξεχωρίζοντας και αντιμετωπίζοντας το καθετί με τρόπο που, από όσα έχω ακούσει και διαβάσει στα εξήντα και πέντε χρόνια της διακονίας μου στον αγαπημένο

κλάδο, δεν τα συνάντησα έτσι σωστά και ολοκληρωμένα στη φτωχότερη δική μας και την τόσο πλούσια σε άλλα θέματα συγγραφική των αλλοεθνών.

Θα φέρω εδώ σαν παράδειγμα ένα μόνο κεφάλαιο (το 9ο) με τίτλο «*Η σύγκλειση διαμορφώνει τη σύγκλειση και το κρανιοπροσωπικό σύμπλεγμα*», όπου επανεξετάζει το πρόβλημα της αιτιολογίας των συγκλεισιακών και κρανιογενετικών ανωμαλιών, όπου αποδεικνύει πως οι μηχανικές δυνάμεις των οργάνων που συγκροτούν το στόμα επηρεάζουν την αύξηση και το σχήμα των οστών, όπου η ταξινόμηση των συγκλεισιακών και των κρανιοπροσωπικών ανωμαλιών αποκαλύπτει τις αιτιοκρατικές σχέσεις δομής και λειτουργίας με τις οποίες αυτοοργανώνεται η σύγκλειση, όπου η οριζόντια οδοντική σχέση οδηγεί στην οριζόντια σκελετική σχέση, όπου το παρατεταμένο (και καθ' ἑξιν) σφίξιμο των δοντιών οδηγεί στις κατακόρυφες ανωμαλίες του ευρυπρόσωπου και η δυσλειτουργία της γλωσσικής κατάποσης στις κατακόρυφες ανωμαλίες του λεπτοπρόσωπου τύπου.

Και ακόμη, όπου οι μηχανικές δυνάμεις της δυσλειτουργίας καθορίζουν τις ιδιαιτερότητες της συγκλείσεως, όπου σωστά ερμηνεύεται ο οδοντικός συνωστισμός στην 1η και 2η κατηγορία, καθώς και ο ρόλος του τρίτου γομφίου στη διαταραχή της συγκλείσεως, όπου ο μιμητικός παράγοντας οδηγεί συχνά στη συγκλεισιακή και την κρανιογενετική ανωμαλία και όπου συζητεί και απαντά στο ερώτημα αν είναι μύθος ή πραγματικότητα η προσαρμογή στο στοματογενετικό, όπως το ονομάζει, σύστημα.

Αυτά λοιπόν με όση γίνεται συντομία για το πολύτιμο αυτό απόκτημα της ελληνικής Στοματολογίας, που ελπίζω πως σωστά χαρακτηρίσα εγερτήριο σάλπισμα για μια επαναστατική θεώρηση των μέχρι σήμερα κρατούντων. Προστίθεται η μεγάλη αυτή προσφορά του πολύ μετρίοφρονος και... σιωπηλού επαναστάτη στις τόσες και τόσες άλλες του και σ' εκείνες των αριστέων του κλάδου μας, που τόσο τον έχουν ανυψώσει.

Τώρα, σ' ό,τι αφορά τη γλώσσα, την έκφραση, την ευμουςία του λόγου, όπως την ονομάτιζαν οι ασύγκριτοι πρόγονοί μας, τον τρόπο πραγματεύσεων των καθ' ἑκαστα θεμάτων και την αξιοζήλευτη εικονογράφηση με φωτογραφίες, μάλλον του Πελοπίδα, δε βρίσκω λόγο, γιατί μου έχουν εξαντληθεί με τα τόσα αξιόλογα έργα που προηγήθηκαν.

Θερμά, λοιπόν τα συγχαρητήρια στον συγγραφέα και στον κλάδο για το πρωτοποριακό για όλο τον κόσμο απόκτημα της ελληνικής συγγραφικής και ένα πιο θερμό ευχαριστώ από μέρους μου γιατί μου έκανε την τιμή να παρουσιάσω στους Έλληνες και ξένους συναδέλφους μας ένα τόσο πρωτοποριακό επαναλαμβάνω και τόσο σπουδαίο έργο.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ